

אלון אילת

בן שושנה ואברהם

נולד בבית-השיטה

י"א בטבת תשי"ג, 29 בדצמבר 1952

נפל בקרב הבלימה בתעלת סואץ

יום הכיפורים תשל"ד, 6 באוקטובר 1973

אלון נולד בבית-השיטה בכנרת-קוניס במשפחתנו. תינוק שמנמן ויפה היה, וחביב על כל הסובבים אותו. המטפלות בפעוטון לא יכלו לעמוד בפני כל "הגדולים" העוברים על-ידו ומביעים גלויי אהדתם אליו.

בגן צריך היה להתרגל לכך, שאיננו רק חביב-הקהל, אלא אחד הילדים בתוך קבוצה גדולה. לבית-הספר הצטרף עם קבוצת "רימון" הידועה ככיתה "בני-הזקונים". כיתה קטנה בת 12 ילדים, בני טיפוחים לתמר מורתם, המלווה אותם בשנים הראשונות לבית-הספר. ובמשפחה — האחים הגדולים כבר בעיסוקיהם ובמשפחותיהם. אלון ומיכל עדיין ילדים, הנמצאים אצל ההורים. האחים מנצלים את אלון, צעיר הבנים, והוא מתמרמר לעתים על מעמדו, מתמרד נגד ההוראות שמעבירים בני המשפחה מאחד לשני, אך משתף פעולה עם כולם באהבה.

בכיתה ז' הגיע לכיתה חיים לדצקי. אלון הפציר בהורים כי יאותו לקבל את חיים כילד מאומץ. ואכן היו כאחים תאומים, חברים ורעים.

כמשימת בר-מצווה באותה שנה, ראיין אלון את הוריו, ולפגישה זו עם עברנו היתה השפעה רבה על תודעתו ועל קשריו הרגשיים עם המשפחה.

בינתיים בגרו. הכיתה התאחדה עם קבוצות נוער והפכה לחברה פתוחה ומגוונת. אלון נעשה פעיל בעבודת משקי-הילדים. בהיותו בכיתה י"ב ריכז את חברת-הילדים, עסק בפעילויות השונות — מחנה-התארגנות, מפקדי בית-הספר וכדומה.

בעבודה ראה את הכותנה כענף משפחתי, בו עוסקים האחים, ובו גם יעודר-שלו. כעבודתו גמר בכיתה י"ב העדיף עבודה מעשית: פירוק והרכבה של תוף-הקטפת, ותיאור פעולותיו.

עם התקרב הגיוס עבר את מבדקי-הטיס. במשך שנה למד בקורס, כשהוא משתדל כמיטב יכולתו. גם כשהסתיים עברו קורסי-הטיס, קיבל זאת ברוח טובה ובהבנה, והחליט שצעדו הבא יהיה בחיל השריון. תוך שנה ורבע עבר קורסים שונים בשריון, עד קרוב לגמר קורס קצינים. אז שבר רגל והיה מלא חששות, שלא יוכל להמשיך. אך למרות הגבס עבר את הקורס וסיימו כראוי.

כמפקד־מחלקה ירד למעוזי התעלה. הוא סיפר לנו על השלווה השורה עליהם בתפקידם, ועל היחסים הטובים עם חייליו בתפקידו הראשון כמפקד. שם, באותה שלווה, נפלה מכת־האש של האויב, ובאותן שעות ראשונות נפגע, כשהוא חשוף בצריח, בפגיעה ישירה אשר סיימה את חייו, והוא בן עשרים וחצי שנים. בננו, אחינו, חברנו. אלון גדוע שלנו.

פ ר ש ת ה ק ר ב

יום הכיפורים מצא את אלון כשהוא מ"מ בפלוגת טנקים בקו השני — קו התעוזים — בגזרה המרכזית מול התעלה, במרחק כ־8 ק"מ ממנה.

ב־1.30 אחה"צ הגיע דיווח מהמעוזים כי תוקפים אותם, והפלוגה יצאה לכיוון איסמעיליה. כשהגיע לעמדות ראה בצומת טנק ישראלי בוער. השאיר את שני הטנקים שהיו תחת פיקודו בעמדות, בטנק שלו יצא לחלץ את האנשים מן הטנק הבווער.

כאשר יצא אחר כך לצפון הצומת, היה כל השטח מלא במאות חיילי חי"ר מצריים, והוא החל להילחם בהם בקרב מגע. הדיווח האחרון ממנו היה — כי הוא יורה בהם מכל הכלים. אחרי כשעתיים של לחימה נדם קולו. הוא נפגע ונפל לתוך הצריח.

הגדוד שלו המשיך את המלחמה במשך שבוע הבלימה, ואחר כך היה בין הכוחות הראשונים שצלחו את התעלה מערבה.

אלון, אלוני שלנו

איך היה מגרש כל היבוב של מצבי רוח רע מלב כל אחד מאיתנו, עם הי הומור שלו, עם שמהת־החיים. איך היינו יושבים יחד בלילות, עם תום האימונים בצבא, ומעלים בזכור גנו את הבית האהוב, את רעינו ורעותינו. כמה מאושר הייתי כשהתברר לי, ש־ צפויים לי תשעה חודשים בצבא יחד איתו. היה אמיץ. ללא הת. גם אמר לכל מדריך את אשר חשב עליו. במו פיו שלל מעצמו את תואר „החניך המצ־ טיין“. ביודעין, בהכרה מלאה. לא ייחס לכך כל חשיבות. ואני, אני ידעתי תמיד מי היה הטוב מכולם. השקט. הנחשון הנצחי. אלון, רצת ראשון גם ביום הכיפורים. נכון?

צחקי

בכוח החיוך

או מה אם זה לא נעים לאכול חול, העיקר שמרגישים שעושים משהו! ואלון עם הגבס, החושש שאולי בגלל סיבה טפשית כלי־כך יעוף גם מהקורס הזה. אבל הוא מצליח לעבור עם רגל מגובסת ועם הרבה חופשות בבית, ה־ מוסיפות הרבה עניין לנו, הבנות המ־ שוחררות, וגם לבנות שאלון דואג שלא ישעמם להן. הבנות — זה השטח החזק של אלון, כי הבהור יפה לכל הדעות, ואלון, בכוח החיוך, נשאר גם ידוד טוב של כולן. ואותו חיוך, ואותה ידידות, הם ש־ עמדו לו תמיד ביחסים עם אנשים. לא זכור לי שאי־פעם רב עם מישהו. תמיד ידע איך ליישר את כל ההדורים. תמיד ידע להביא את הדברים לידי־כך, שא־ פילו ויכוח הם מדי, יסתיים בחיוך ובפיוס.

עידית

צריך לכתוב על אלון. אני יודעת שצריך. אבל איך כותבים על אדם שעם כל הצצה בתמונה הופך לדמות חיה ואמיתית?

אני יודעת. החיים נמשכים והומן עובר ואנחנו מתבגרים, רק אלון ישאר תמיד כמעט בן 21 ותמיד „גוזל“, כמו שקראו לו במספוא.

מה נספר? שלא אלון היה הכתב היפה ביותר בכיתה, כולל הבנות? שתמיד היתה לו המגירה המסודרת ביותר? שהיה בין היחידים שעד סוף י"ב היה מכין את השיעורים מייד עם קבלתם?

או אולי נספר על אלון הלוש מדים, תחילה — בקורס טייס, והוא משתדל ומקווה, אבל תמיד אומר, שלא גורא גם אם לא יהיה טייס?

ואם לא טייס — אז להיות בשריון כחייל העתידי, בכוח המחץ של צה"ל.

צלם אותי בחולות וליד הטנק השבור
צלם לרגע על רקע כל האמור
ששוב לא יאמר וכלי תקנה באור זקוקי די נור,
וזרועי על הנערה וזרועי התפשית בלי פרולש וכלי באור.

יהודה עמיחי

20.12.72

אבא ואמא שלום,

— — — איך שלא יהיה אני מרגיש טוב, מתרגל לאט-לאט לרגל המסור-בלת הזאת.

עד אתמול לא היה ברור מה שקורה איתי. כשבאתי הנה אמרו לי שאני אמשיך בקורס. ביום שני בצהריים כבר קיבלתי הודעה אחרת לפיה אני צריך להחזיר את כל הציוד ולנסוע הביתה. ובסופו של דבר אמרו לי להצטרף חזרה להבר'ה ואני אמשיך. מקווה שעד הסוף לא יתעוררו שוב בעיות.

העסק הזה עם הרגל לא כל כך נוח. אני, שתמיד קל רגליים, מרגיש את עצמי מוגבל בצורה לא נורמלית. ומלבד זה הרחמים מסביבי רק מרגיזים אותי. אבל כמו שלהכל מתרגלים — גם את זה אני אוכל. הכאבים לא רציניים ואני מקווה שעם הזמן זה ייפסק לגמרי.

מסרו ד"ש לכולם, במיוחד תעדכנו את עוזי במצב.

שלום ולהת.

אלון

19.4.71

אבא ואמא המון המון שלום,

כבר כמעט שבוע שאני נמצא בדרום הרחוק-רחוק. צריך להתרגל חזרה ל"חיים" השחורים על כל מה שזה אומר: שעות שינה מועטות, יחס די גרוע וחול, חול ושוב חול, בכל מקום, ומעל הכל — בגשמה.

את היציאה הבאה לא רואים באופק. אולי — אם נאמין — בעוד שלושה שבועות, חודש. מי יודע ??? אבל גם את זה אוכלים.

הלחץ עלינו משגע לגמרי, והדבר עד כדי כך שכל השבוע חיפשתי זמן לכתוב ופשוט לא היה. לכם אולי זה לא כל כך נתפס, אבל זה ככה. יום יום, מההשכמה המוקדמת עד להליכה לישון בשעות המאוחרות מאוד, אין רגע פנוי, ולכן גם לא כתבתי עד עכשיו.

זהו. די בקיצור. שלאמא לא יהיו טענות — כתבתי.

מסיים בהמון שלומות, מסרו ד"שים לכולם.

שלכם

אלון

17.6.71

מכתב מקורס טים

לאבא ואמא וכל השאר שלום,

המרגש טוב, ואצלי הכל בסדר חוץ מ... הדברים שעליהם תמיד מקטרים. אבל מהקיסורים לא יוצא כלום, כך שאפשר להסתדר גם בלעדיהם.

העיסוק העיקרי ממשיך להיות הלימודים, כשנשארו לנו עוד שבועיים ו"חתיכונת" עד לסיום. ומה שאני צריך לעשות, זה להמשיך "לגרור" ולהשתדל להמנע מבעיות.

את החבילה שאמא שלחה קיבלתי אתמול. הרמה, כרגיל, היתה גבוהה, והמון תודה ממני ומכל הרעבים שנגזר דיננו לגור יחד.

והו! ד"ש מחיים (עדיין סוחב). המשיכו להחזיק אצבעות (אולי זה יעזור).

שלכם

אלון

